

Trágárság helyett életet

2022 október 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nem pusztán kínos, inkább szégyenletes...

Ha a hazai politikai publicisztikák legsajátosabb jellemz?jét szeretnénk meghatározni, valószín?leg a másik ember következetes verbális bántalmazását említenénk els?ként. Ebben talán világels?k is vagyunk, de hogy a szabadalom itthon széles körben nyomasztja a lelkeket, egy percig sem vitás.

Minderr?l teljes ?szinteséggel vallhatok, egykori bántalmazóként és bántalmazottként ismerem az ügyet kívülr?l-belülr?l. Valamikor úgy gondoltam, hogy az igazság teljes megvallásáért majdnem minden megengedett, és ha nem szimpatikus másként gondolkodók állnak az utamba, haladéktalanul rájuk kell ripakodnom.

Láttam és tapasztaltam, hogy a baloldalon milyen szívós következetességgel gy?lölik azt, ami kit?n?, de nem az övék, és milyen konok szeretettel táplálják, ami pusztán az övék, pedig nem jó és nem szép.

Akkoriban azt gondoltam, hogy nekünk is valamilyen protekcionista elfogódottsággal ki kell zárni mindent az életünkb?l, amit nem vallunk a sajátunknak, és ha néhány hírlapi pofon elcsattan, hát legyen, belefér. Úgy érzem, nemigen léptem át az illend?ségi és minimális erkölcsi határokat, olykor persze sistergett a klaviatúra. Válaszként hasonlóan csíp?s üzenetek érkeztek, engem is elküldtek ide vagy éppen oda, ömlött a szidalmazás, a lekicsinylés, igyekeztek bebizonyítani, hogy villával eszem a levest és úgy gondolom, hogy Pakisztánban mindenkinek öt füle és négy orra vagyon.

Jó néhány esztend? telt el, és mára rájöttem, hogy az állandóan perleked?, kényszeresen beolvasó magatartás egyetlen gondolkodó emberhez sem méltó. El?ször is, a személyeskedésben, sértegetésben és megbélyegzésben eltöltött napok és órák megbénítják a cselekv?képességet. Legalábbis azt látom, tapasztalom, hogy akik állandóan személyeskednek, éppen a lényegr?l nem tudnak mit mondani.

Elolvassa az ember Puzsér Róbertet, aki ideje száz százalékát mások cinkelésével tölti, majd feltesszük a kérdést magunknak: most akkor mi van? Haladt el?rébb a világ egy tapodtat is, mert ez a furcsa ember díszes szóvirágokkal nekirontott a másiknak? Vagy Perintfalvi Rita, aki katedrálist épített magának különféle személyek kiszerkesztéséb?l, vajon képes lenne bármi mást, értelmeset, hasznosat, örömtelit írni? Aligha.

Aki figyelmesen olvassa a Mandiner napi sajtószemléjét, hosszasan sorolhatja tovább a neveket, megszólalók tucatjaira érvényes, hogy reggel bekapják a gy?lölettablettát, majd felrobbant fejjel virtuális t?rt döfnek másokba. Utána persze semmi sem történik, hiszen az értelmiségi tollforgatók zöme csak a sértegetésben jeleskedik, felel?sséget nem vállal, megoldást nem kínál, hiszen sokszor egyáltalán nem értünk ahhoz a témához, amelynek a kritikusaként momentán felhorkantunk. Olvasóinknak azonban sokszor nem is kell a feloldódás, b?ven elegend? a bántás, manapság már ezt várja az elemz?t?l, nincs igénye a tudásra, nem tartja tiszteletre méltónak az ekézés nélküli önálló gondolkodást.

Sokan azt mondják, a Mandinernek nem szabadna szemléznie ennyi agymenést, hiszen terhes olvasmány ennyi terméketlen, értelmetlen hozzászólás. Másképp gondolom: remek, hogy a Mandiner szemezget a gy?löletcunamiban, legalább tisztán látjuk a hazai baloldal szándékait.

Nyilván a jobboldalon is akad elég indulat, meggondolatlanság, gy?lölet, de ember legyen a talpán, aki bebizonyítja nekünk, hogy a magyarországi baloldal születése els? pillanatától nem vezeti az örökranglistát. (Nekik ugyanis Rousseau, Marx és a többiek nyomán mindig, mindenütt forradalmat kell szítani, nincs megnyugvás, nincs béke, nem szabad örülni semminek, valósággal kéjelegnek, ha mindent romosan festhetnek az olvasó elé. Néha úgy t?nik, ragaszkodás és szeretet nemigen létezik bennük, csak kritikának álcázott panaszáradat és bujtogató szándék.)

Ezek után elérkeztünk a második fontos elemhez, ahhoz a fogós kérdéshez, hogy az írófféléknek akad-e bármiféle felel?sségük a közbeszéd, a közízlés formálásában. Szerintem mindenképpen. Nézzük meg, hogy amióta a gonzó újságírás kibocsátotta a legmocskosabb szavakat, kifejezéseket, amelyeket még dramaturgiai okokból sem szabadna leírnunk, a közbeszédben és a virtuális térben elszabadultak az indulatok.

Értelmes, tanult, m?velt, alapvet?en normális emberek úgy írnak, beszélnek, mintha szájöblít?nek a hírét sem

hallották volna eleddig. Ennek az elharapózó közállapotnak a kikovácsolói – részben – mi, újságírók vagyunk, s?t csak tetézzük a bajokat, amikor azt sugalljuk, hogy a szellemi életet le lehet írni különféle b és p kezdet? szavakkal. A másik ember fejéhez vágni ugyanezeket pedig egyetlen következménnyel jár: az olvasó példát merít mindebb?l, és bátran, aggályok nélkül szintúgy nyakig merül a szennyben. Ha ez célnak elegend?, meg sem szólaltam. Csak halkan jegyzem meg – visszautalásként a bevezet?ben írottakra –, hogy az igazság hirdetéséhez és megvallásához nem kell feltétlenül megtizedelni a hallgatóságunkat.

Könnyen meglehet, hogy éppen az igazságtól tántorítjuk el azokat, akikben maradt még jóérzés, aggodalom a szellemi javakért.

Mir?l álmodtunk tizenhat évesen, amikor a könyvtárban olvasgattuk kedvenc regényeinket? Nem arról, hogy másként gondolkodókkal kölcsönös sértegetések után ne maradjunk semmiben. Nem arról szól az igazság, az eszmék, a mindennapi emberség képviselete, hogy értéket teremtünk? Valami olyasmit, ami már nem pusztán a miénk, mint az ajkunkról elröppen? trágárság, hanem közkincs, bárki által birtokba vehet? szép üzenet?

Újságíróink miért nem írnak könyveket, értelmes cikkeket, tudományos közléseket? Valaha, a magyar hírlapírás fénykorában Mikszáth, Kosztolányi, Babits vagy Móricz nem pusztán lepötyögte írógépén a kötelez? penzumot, de minden m?fajban egyforma igényességgel máig eleven olvasmányokat hagyott hátra.

Ha egy magyar újságíró megelégszik azzal, hogy kést ránt, de pusztán a mészárlás szándékával, akkor valamit nagyon rosszul tesz. Jelenlétünk ugyanis nem pusztán földi létünkre szól, a legjobbak és a legismertebbek közülünk ennek a kornak a maradandó alkotói. Minden szavunkkal, minden sorunkkal hozzáteszünk vagy elveszünk valamit a jelenlegi közállapotokból.

Nem pusztán kínos, inkább szégyenletes, hogy a XXI. század elején politikai, közéleti publicisztikáink jelent?s része nem érdemes arra, hogy azokból bármit a jöv?be is utaljunk. Részint a kibírhatatlan személyeskedések, az elemi gy?lölet, másrészt a gondolattalanság miatt. Valójában irodalmat kellene teremtenünk, ahogyan a régieknek, értékes, önálló gondolatokat összef?zni, kevesebbet tör?dni a másként gondolkodókkal, a politikai publicisztikában is megcsillantani más színeket, napsugarat mutatni, fényre vezetni, örömhírt hirdetni.

Ostobaság volna mindez? Dehogy, csak már elfelejtettük, hogy a szó szinte cselekedet, a boldogság pedig nem teher. Ideje dolgozni, alkotni, alázatosabban élni és m?ködni, valamiféle összképet alkotni, méltósággal, tartással, önbecsüléssel. Sorozatom címével együtt hirdetem: csendes órákra van szükségünk, hogy hangunk lehessen.

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló